

Το παιχνίδι είναι σοβαρή υπόθεση

Το επιδερμικά αντιφατικό αυτό μήνυμα ήταν η κεντρική ιδέα της χθεσινής παρουσίασης της Ελίντας Καλπογιάννη, παιδιατρικής εργοθεραπεύτριας και ιδρύτριας της αστικής μη κερδοσκοπικής επιστημονικής εταιρείας «Παίζοντας», σε παιδαγωγούς του Δήμου Αθηναίων.

Η οργάνωση έχει αναλάβει, με τη χρηματοδότηση του Ιδρύματος «Σταύρος Νιάρχος», την υλοποίηση της πρωτοβουλίας «Η Δύναμη του Παιχνιδιού», που έχει σκοπό την ανάδειξη της σημασίας του παιχνιδιού για την υγιή ανάπτυξη των παιδιών προσχολικής ηλικίας. Το εγχείρημα θα διαρκέσει 10 μήνες και επικεντρώνεται στους βρεφονηπιακούς σταθμούς της Αθήνας και της Καλλιθέας, δηλαδή σε 500 παιδαγωγούς, 6.250 παιδιά και περίπου 10.000 γονείς.

Η κ. Καλπογιάννη ξεκίνησε την παρουσίασή της, που αποτέλεσε και την επίσημη αρχή του προγράμματος, με τους πολλούς τρόπους που το ελεύθερο, μη κατευθυνόμενο παιχνίδι συμβάλλει στη σωματική και την ψυχική υγεία των παιδιών. Η συνέχεια ήταν δυσοίωνη: «Το παιχνίδι βρίσκεται σε κίνδυνο. Στον δυτικό κόσμο, και την Ελλάδα, έχει περιοριστεί πάρα πολύ τα τελευταία χρόνια». Η ομιλήτρια ανέφερε τους γνωστούς παράγοντες που έχουν επιδράσει αρνητικά – τηλεόραση, tablets και έξυπνα κινητά, εντατικοποίηση της εκπαίδευσης από πολύ μικρή ηλικία, κατάργηση άτυπων χώρων παιχνιδιού λόγω της αδηφάγου οικιστικής επέκτασης, υποχώρηση των δικτύων της γειτονιάς (παρέπεμψε σε έρευνες, σύμφωνα με τις οποίες η ακτίνα ελεύθερης κίνησης των παιδιών γύρω από το σπίτι έχει μειωθεί κατά 90% από το 1970). Ιδιαίτερη έμφαση έδωσε στη μηδενική ανοχή στο ρίσκο και στην αποτυχία των παιδιών που χαρακτηρίζει τους Έλληνες γονείς.

Όπως είπε η κ. Καλπογιάννη, οι παιδαγωγοί πρέπει να εμφυσήσουν στους γονείς την αίσθηση της σημασίας του παιχνιδιού, του να επιτρέπουν στα παιδιά τους να μαθαίνουν από τα λάθη τους. Μιλώντας στην «Κ», η κ. Καλπογιάννη αναφέρει ότι «πολλοί γονείς παθαίνουν σοκ όταν μαθαίνουν τις συνέπειες της περιστολής του παιχνιδιού» – μεταξύ των οποίων είναι η αύξηση της παχυσαρκίας, του ελλείμματος προσοχής, του άγχους και της κατάθλιψης. «Δεν είναι μόνο ότι οι γονείς δεν έχουν τον χρόνο να παίξουν με τα παιδιά τους. Έχουν ξεχάσει και πώς», σημειώνει η Μαρία Ηλιοπούλου, ψυχολόγος και πρόεδρος του Δημοτικού Βρεφοκομείου Αθηνών. Παράλληλα, όπως λέει, ο συνδυασμός των απρόσωπων μεγαλουπόλεων και της μόνιμης πρόσβασης στην ψυχαγωγία μέσω της τεχνολογίας σημαίνει ότι «τα παιδιά έχουν ελάχιστες ευκαιρίες να συναγελαστούν με ομάδες συνομηλίκων και να λύσουν τις όποιες διαφορές προκύψουν». Το κόστος, σε έλλειψη κοινωνικοποίησης και των σχετικών δεξιοτήτων, ίσως γίνει πιο ορατό τα επόμενα χρόνια.